

Eurasier

Eurasier
může mít
jazyk
modře
skvrnitý

Mezi Evropou a Asií

Původ většiny plemen je zahalen rouškou tajemství. O tom, jak vznikala, se můžeme jen dohadovat. V případě eurasiera je tomu jinak. Patří k těm nemnoha plemenům, která byla vyšlechtěna s pevně stanoveným záměrem v poměrně nedávné době. Přesně u něj víme, kdy, jak a proč vznikl. Ale teprve v posledních několika letech můžeme i u nás na vlastní kůži zjišťovat, jak se tvůrcům eurasiera jejich záměr povedl.

Oco jim šlo? Vytvořit ideálního rodinného psa. Krásného, barevného, impozantního, snadno ovladatelného, přitom dobrého hlídače a skvělého společníka. Julius Wipfel z Weinheimu, který je skutečným otcem plemene, se rozhodl vybrat podle svého názoru to nejlepší z evropských a asijských plemen a na tomto základě vytvořit novou, vyšší kvalitu. Evidentně byl nakloněn špicovitým plemenům, takže jako ideálního evropského zástupce vybral vlčího špice, za Asii zvolil čaua.

Jeho cílem bylo vytvořit plemeno, které by v sobě mělo asijskou osobitost, krásu a vyrovnanost čaua, ale postrádalo jeho introvertnost a neposlušnost. Čau čau je psem jednoho pána, nové plemeno mělo být jiné. Vstřícnější k lidem, otevřenější, poslušnější, i když stále ostražitě, v neposlední řadě pak snáze vychovatelné a sportovněji založené. Předpokládala se u něj také menší náročnost na údržbu srsti. Hlavní důraz tvůrce kladl na povahu, i když úplně neopomíjel ani vzhled. S chovem Julius Wipfel začal na počátku šedesátých let minulého století. Bezprostředním impulsem prý pro něj byla osobní zkušenost s oběma typy psů. V místním psím útulku se jeho rodina nedlouho po válce ujala černého eskymáckého tažného psa neurčitého původu, který se snad do Německa dostal s kanadskými vojáky, kteří tam měli základnu. Podle všeho to byla obrovská psí osobnost, která zakrátko po širém okolí proslula svou neohrožeností, ale také nebezpečností vůči cizím lidem a zvířatům. Naopak k rodině a jejím nejbližším přátelům se choval jako beránek. Když uhynul, rodina se opět rozhodla pro špicovitého psa, tentokrát evropského. Pořídili si Bellu, fenku vlčího špice, se kterou bylo mnohem méně problémů, poslouchala a neprojevovala se agresivně. Přesto Wipfelovi stále nemohli zapomenout na jedinečného „eskymáka“. Odtud už byl jen krůček k myšlence pokusit se spojit dobré vlastnosti obou typů psů, podnícené navíc v té době velmi populární knihou zakladatele etologie Konráda Lorenze, ve které se rozplýval nadšením nad křížencem čaua a ovčáka, jehož vlastnil.

Wipfel, který se už nějakou dobu věnoval chovu čistokrevných vlčích špiců, zorganizoval nakrytí nejen své Belly, ale ještě tři dalších špicích fenek u dalších chovatelů různými psy plemene čau čau.

První vrh „vlčího čaua“, jak vznikající plemeno jeho autor zpočátku označoval, přišel na svět v jeho chovné stanici „von der Bergstrasse“. V tomto i ostatních prvních vrzích byla přirozeně štěňata ještě velmi

Český pes Casanova von Massow-Krummau dosáhl vynikajícího úspěchu, když získal v zemi původu titul Deutschlandsieger 2005, tedy nejlepší eurasier loňského roku

Plemeno se vyskytuje v nejrůznějších barvách

nevyrovnaná, některá se podobala více otci, jiná matce. Chovatelé se snažili do dalšího chovu vybírat ta, která odpovídala žádanému „střednímu“ typu a měla vyrovnanou povahu. Chov zdárně pokračoval, ale zhruba po páté generaci se náhle objevily některé dědičné vady v důsledku úzké příbuzenské plemenitby. Proto bylo rozhodnuto na ozdravení přikřížit další plemeno: samojeda. Ten přinesl do dalšího chovu pozitiva i negativa: k těm prvním určitě patřila větší elegance a pohyblivost, k druhým pak

Hlava eurasiera

občasný výskyt štěnat v nežádoucí bílé nebo dokonce strakaté barvě a také posílení loveckého pudu. Hlavní cíl tohoto pokusu, totiž rozšíření a ozdravení chovné základny, se však zdařil, i když logicky trochu utrpěla jednotnost typu.

S tím, jak se plemeno postupně stabilizovalo, se změnil i jeho název. Juliem Wipfelem zpočátku vehementně prosazovaný „vlčí čau“ musel ustoupit názvu eurasier, protože příznivci čauů se obávali, že by plemeno nazvané jen modifikací jména čau mohlo být chápáno jako „nový a lepší“ čau. Tato změna se stala podmínkou oficiálního uznání nového plemene v rámci Německého kynologického svazu i mezinárodního uznání ze strany FCI. Od roku 1973 se tedy plemeno jmenuje eurasier a ještě téhož roku bylo oficiálně uznáno. Otevřela se mu cesta k širšímu mezinárodnímu rozšíření.

A eurasier ji dokázal využít. I přesto, že nové plemeno na sto procent nespĺnilo všechno, co od něj jeho tvůrci kdysi očekávali. Mnohé se však povedlo. Dnešní eurasier určitě je líbivý, pohyblivý a sportovní pes, u něhož si zájemce může vybrat ze široké škály barev. Jeho srst je kratší a na údržbu méně náročná než srst výchozích plemen. V rodině se chová klidně a přátelsky, vůči cizím si zachovává odměřenost, a je proto většinou dobrým hlídačem. Rozhodně se o něm však nedá tvrdit, že by to byl „ideální pes do každé rodiny“. Nic takového ostatně ani není možné. Tak jako neexistuje univerzální rodina, neexistuje ani univerzální pes. Výchova eurasiera prý vždy není úplně snadná, něco z paličatosti jeho praotců v něm přece jen zbylo. Stále to také je spíše „pes jednoho pána“. Je hodně vázaný na svého pána a jeho rodinu. Změna majitele v dospělosti by pro něj byla katastrofou a novým majitelům by takový pes mohl způsobit potíže. Také pobyt na zahradě, v kotci, ba ani ve psím hotelu v době dovolené není nic pro eurasiera. Vychovávat a cvičit by ho měl výhradně jeho majitel sám. Je to citlivý pes, který potřebuje spíše měkkí ruku a těžko snáší velký tlak. Od svých lidí vyžaduje aktivitu. Není to typ, který by se spokojil s poštěkáváním na kolemjdoucí za plotem. Má rád dlouhé vycházky do přírody a vůbec nějakou činnost. Přitom je třeba počítat s tím, že u některých jedinců se projeví lovecký pud jako dědictví po samojedovi. S domácími zvířaty většinou vychází dobře, ovšem hodně záleží na výchově a zkušenostech, které nasbírává v mládí.

Že se jedná o plemeno, které má co nabídnout, svědčí vzrůstající zájem o eurasiera. Tradičně nejrozšířenější je v německ-

ky mluvících zemích, kromě Německa tedy i ve Švýcarsku a v Rakousku, své příznivce si však našel už i ve Spojených státech. Před několika málo lety byl dovezen i k nám, občas se s ním setkáváme na našich výstavách a už se zde uskutečnily i první vrhy. Bohužel většina u nás narozených štěnat prozatím končí v zahraničí, naši chovatelé jako kdyby si vůči novému plemeni stále zachovávali určitou ostražitosť. Ti, kteří strach z neznámého prolomili, si však eurasiera nemohou vynachválit. Patří k nim i chovatelka Miluše Jůzová z Ústí nad Labem: „Podle mých zkušeností je eurasier pes nekonfliktní

V kostce

PŮVOD: Německo

CELKOVÝ VZHLED: Středně velký pes se středně dlouhou srstí, obdélníkového rámce, se silnou klínovitou lebkou, mírně šikmými mandlovými očima, vztyčenými středně velkými trojúhelníkovými ušima, ocasem stočeným přes hřbet nebo na jednu stranu

SRST: Dvojitá, vlnitá hustá podsada a silná rovná krycí srst

ZBARVENÍ: Jakékoliv s výjimkou bílé, bílé skvrnitě a jádrové, nejčastěji červené, žluté, vlkošedé, černé, i se znaky

CHARAKTERISTIKA: Vyrovnaný, věrný, ostražitý, k cizím nedůvěřivý

POTŘEBA POHYBU: Vyšší

UŽITÍ: Společník, hlídač, turistika a rekreační sport

ZAJÍMAVOSTI: Jazyk může být modrý, modře skvrnitý či masový a jeho zbarvení nemá vliv na hodnocení zvířete

k lidem i k jiným psům, velmi lehce ovladatelný a učenlivý, vhodný do rodiny s dětmi, kterým hodně dovolí, též ke starším lidem či k úplným začátečníkům. Miluje kontakt s lidmi, avšak na druhé straně výborně hlídá, aniž by byl zbytečně uštěkaný. Pohyb nevyžaduje zvlášť velký, stačí mu procházky, ale na druhé straně zvládne i běh u kola či doprovod běžkaře. Výborně se též hodí do záprahu, který se velmi lehce ovládá. Bez problémů tahá děti na sánkách či bobech.“ Tak proč to nezkusit?

Lea Smrčková